

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové, soudce JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyně Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatele: **Spolek přátel dopravy**, se sídlem Urbánkova 3367/61, Praha 4, zastoupen Mgr. Štěpánem Holubem, advokátem se sídlem Za Poříčskou bránou 365/21, Praha 8, proti odpůrci: **Magistrát města Teplice**, se sídlem náměstí Svobody 2/2, Teplice, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 29. 2. 2024, č. j. MgMT/152217/2024, OD/Bel/DZ-T, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 1. 2025, č. j. 142 A 4/2024 - 38,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 1. 2025, č. j. 142 A 4/2024 - 38, **se zrušuje**.
- II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 29. 2. 2024, č. j. MgMT/152217/2024, OD/Bel/DZ-T, **se odmítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Navrhovatel se svým návrhem ze dne 4. 10. 2024 domáhal zrušení opatření obecné povahy vymezeného v záhlaví, jímž odpůrce stanovil na území města Teplice místní úpravu provozu na specifikovaných pozemních komunikacích, a to v návaznosti na nařízení, jímž

město vymezilo oblasti, ve kterých lze zpoplatnit užití komunikací či jejich částí. Podle této úpravy došlo konkrétně k osazení dopravních značek IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem), E 13 s textem „*VPRACOVNÍ DNY 8 – 18h SPLATNÝM PARKOVACÍM OPRAVNĚNÍM*“ a E 13 se symbolem telefonu a textem „*TP 1,2,3 – XXX*“ v přesné specifikaci a umístění dle vložené situace s návrhem dopravního značení a s dodatkem, že se tak děje z důvodu zavedení zón placeného stání (dále jen „napadené opatření“). Navrhovatel namítal zejména, že je napadené opatření nepřezkoumatelné pro chybějící objasnění důvodu svého vydání a nevypořádání se s jeho připomínkami a že nadbytečně zasahuje do svobody pohybu a bezpečnosti dopravy v místě.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) návrh v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že navrhovatelí svědčí procesní legitimace, neboť podporuje bezmotorovou dopravu a jeho členové chodí či jezdí na kole přes místa, jichž se napadené opatření dotýká. K tomu však připomněl, že napadené opatření nevymezuje zóny placeného stání, ale slouží pouze k provedení nařízení obce, které je stanovilo. Odpůrce ostatně ani nemá pravomoc k vymezení zón. Směřoval-li tedy navrhovatel svými připomínkami k vyšší ochraně chodců a cyklistů, mýl se s podstatou návrhu napadeného opatření. Je proto zcela dostatečné, pokud odpůrce v reakci na tyto připomínky vysvětlil, že podstatou návrhu není snížení nejvyšší dovolené rychlosti, ani zavedení obousměrného provozu pro cyklisty a dodal, že se nemění ani rozsah parkovacích ploch, způsob parkování, či vodorovné dopravní značení, pročez není důvod, aby se k návrhu vyjadřovaly orgány státní památkové péče. Odpůrce proto nepochybil, pokud připomínky navrhovatele v odůvodnění stručně shrnul a přiměřeně na ně odpověděl.

[3] Podle krajského soudu napadené opatření rovněž nijak neupřednostňuje automobily před cyklisty či chodci, protože dopravní situaci v dotčené oblasti nijak nemění. Jelikož provádí nařízení obce o stanovení zón placeného stání pro automobily, logicky se dotýká jen automobilů. Obsahuje také dostatečné odůvodnění přijaté úpravy a její potřeby, byť v něm odpůrce neuvedl přesné označení nařízení, ze kterého vycházel. Krajský soud připustil, že z mapy přiložené k napadenému opatření není zřejmé přesné umístění dopravních značek. Z odůvodnění napadeného opatření však jasně plyne, že označení má být osazeno v místě stávajících sloupků, případně v jejich těsné blízkosti. S ohledem na předmět napadeného opatření pak nebylo třeba, aby odpůrce blíže zkoumal jeho soulad s bezpečností silničního provozu. Za spekulativní označil krajský soud tvrzení, že se odpůrce nemohl návrhem opatření řádně zabývat, pokud jeho návrh vydal ve stejný den, kdy obdržel podnět k jeho vydání. K tomu připomněl, že nařízení, podnět, návrh i napadené opatření byly vytvořeny v rámci jedné instituce a již po vydání nařízení bylo zřejmé, jaký postup musí následovat.

[4] Krajský soud uzavřel, že navrhovatelovy požadavky na snížení nejvyšší dovolené rychlosti a zavedení obousměrné jízdy cyklistů se zcela mýlí s podstatou napadeného opatření. Neexistuje tak vztah příčinné souvislosti mezi úpravou stanovenou napadeným opatřením a právní sférou navrhovatele. Navrhovatel proto není nadán aktivní věcnou legitimací. Napadené opatření rovněž nijak nezasahuje do jeho práva na svobodu pohybu a ochranu zdraví a do principu zajištění bezpečnosti účastníků dopravního provozu. Krajský soud dodal, že navrhovatelí nepřísluší dovolávat se ochrany práv dalších obyvatel či turistů.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). V ní namítá, že krajský soud nepřihlédl k vadě napadeného opatření spočívající zejména v nečitelnosti jeho grafické části (mapy). Nelze z ní zjistit názvy dotčených komunikací, natož konkrétní umístění dopravních značek. Stěžovatel ani kdokoliv jiný se proto nemohl k napadenému opatření blíže vyjádřit. Dle stěžovatele z výroku napadeného opatření nevyplývá, že by značky měly být umístěny na stávající sloupky. Tuto vadu nemohl zhojit obecný odkaz na technické podmínky v odůvodnění napadeného opatření. Dle stěžovatele krajský soud v tomto ohledu postupoval v rozporu se svým rozsudkem ze dne 5. 10. 2022, č. j. 142 A 1/2022 - 38. Chybně také přehlédl vadu spočívající v absenci stanoviska orgánu státní památkové péče. Napadené opatření se totiž překrývá s podstatnou částí Městské památkové zóny Teplice. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 As 336/2017 - 46 a na navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2018, č. j. 5 A 89/2024. Krajský soud se podle jeho názoru k potřebě stanoviska orgánu památkové péče prakticky nevyjádřil. Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že ponechání slova „návrh“ ve výroku opatření představuje pouze zjevnou nesprávnost, která nezpůsobuje jeho nesrozumitelnost.

[6] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil povahu napadeného opatření. Nejedná se pouze o technické provedení zón placeného stání, ale o novou komplexní úpravu dopravy v centru Teplic, což vyplývá z toho, jakým způsobem odpůrce vymezil jeho předmět. Touto komplexní úpravou tak odpůrce zasáhl do práv dotčených subjektů v celém rozsahu nově. Odpůrce proto měl znovu posoudit dopravní situaci v celé oblasti, včetně prostupnosti území pro cyklisty. S ohledem na to stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že jeho připomínky týkající se cykloobousměrek a snížení rychlosti nesouvisely s předmětem opatření. Odpůrce byl povinen tyto připomínky věcně vypořádat. Jelikož tak neučinil, měl krajský soud stěžovateli poskytnout plnou soudní ochranu, jako se tomu stalo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2024, č. j. 5 As 318/2022 - 39. Tím, že se soud nevyjádřil k nesouladu napadeného opatření s technickými normami a k požadavku na zavedení zón s omezenou rychlostí a cykloobousměrek, zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že napadené opatření nemění stávající situaci, ale pouze provádí nařízení vymezující zóny placeného stání. Pokud jde o grafickou část, vzhledem k rozsáhlosti dotčeného území a průběžně probíhajícím stavebním pracím odpůrce nepřistoupil k detailnímu určení umístění značek, ale vymezil je situačním výkresem a odkazem na technické normy. Konkrétní podmínky parkovacích zón nejsou a ani nemohou být upraveny napadeným opatřením. Podle odpůrce je třeba vnímat napadené opatření ve vzájemné souvislosti s podklady pro jeho vydání. Touto optikou mapa spolu s textovou částí napadeného opatření tvoří dostatečně určitý obraz o umístění značek, čímž se skutkově výrazně liší od situace řešené v rozsudku č. j. 142 A 1/2022 - 38. Vyjádření orgánů státní památkové péče nebylo třeba, neboť napadené opatření upravuje stávající

systém cenové regulace parkování a nevede k žádným změnám v území, které by negativně ovlivnily památkovou ochranu. Stěžovatelem zmiňované rozsudky jsou proto nepřiléhavé. To, že ve znění výroku napadeného opatření bylo ponecháno slovo „návrh“, odpůrce považuje za zjevnou nesprávnost bez vlivu na jeho srozumitelnost. Námitky týkající se cyklodopravy pak podle odpůrce směřují vůči nařízení města, které nelze ovlivnit prostřednictvím napadeného opatření. Ztotožnil se proto se závěrem krajského soudu o nedostatku aktivní věcné legitimace stěžovatele. Prostřednictvím těchto připomínek nelze rozšiřovat předmět napadeného opatření o další otázky místní úpravy provozu. S ohledem na výše uvedené proto odpůrce navrhl kasační stížnosti zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[9] Poté přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž je vázán rozsahem jeho napadení a uplatněnými důvody kasační stížnosti. Takto zákonem definovaná dispoziční zásada nicméně neplatí bez výjimek; povinností Nejvyššího správního soudu je tak mimo jiné *ex officio* zohlednit i existenci případné zmatečnosti řízení před krajským soudem (§ 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.).

[10] V nyní posuzované věci přitom Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že řízení před krajským soudem bylo vadou zmatečnosti [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] zatíženo, neboť krajský soud projednal návrh stěžovatele meritorně, ačkoli k tomu nebyly splněny podmínky řízení. Jak bude vysvětleno dále, stěžovateli chyběla (aktivní) procesní legitimace k podání návrhu.

[11] Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části *oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*

[12] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu v tomto směru rozlišuje na straně jedné aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jejíž nedostatek vede k odmítnutí návrhu, a na straně druhé aktivní věcnou legitimaci, jejíž zkoumání je již součástí posouzení důvodnosti návrhu (rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 218/2014 - 77, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 - 116, č. 2943/2014 Sb. NSS). Splnění podmínek aktivní procesní legitimace je dáno tehdy, „*bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, shodně dále rozsudek ze dne 23. 9. 2025, č. j. 8 As 266/2024 - 47).

[13] Je třeba připustit, že soudní praxe vyžadující tvrzení týkající se přímého dotčení práv věcných (typicky při přezkumu opatření obecné povahy vydávaných v oblasti územního

pokračování

plánování) je obecně vstřícnější právě v případě návrhů týkajících se místní regulace provozu. Zde judikatura Nejvyššího správního soudu připouští nejen možnost zásahu do práva vlastnického (rozsudky ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Ao 1/2009 - 58, či ze dne 4. 5. 2011, č. j. 9 Ao 2/2011 - 53), ale vcelku běžně též například do práva svobodně podnikat (rozsudek ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 - 100). I tento (vstřícnější) přístup, který má svou logiku z hlediska předmětu regulace úpravy provozu a možnosti dotčení práv navrhovatelů takovou úpravou, však musí mít své limity. To platí například tam, kde navrhovatel podniká zcela na jiném místě nebo odvozuje svůj zájem jen z obecné úvahy o kratších dojezdových časech či z obecného zájmu na bezpečnějším provozu (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 867). Lze ostatně dodat, že ani v případě regulace místního provozu není možné na požadavky na tvrzení navrhovatelů napadajících určitou regulaci (a myslitelnost dotčení jejich právní sféry) nahlížet zcela jednotně. Z povahy věci totiž odlišné požadavky na tvrzení ve vztahu k dotčení jejich právní sféry mohou být kladeny na řidiče či cyklisty brojící proti úpravě regulace silničního provozu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 10 As 263/2022 - 32) a jiné se mohou týkat například chodců. Tyto odlišnosti se mohou odvíjet nejen od odlišného dopadu regulace na zmíněné skupiny navrhovatelů, ale mohou se týkat i (ne)myslitelnosti dotčení s ohledem na vzdálenost místa bydliště od místa regulace (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2025, č. j. 8 As 266/2024 - 47). V každé věci je proto třeba naplnění podmínky aktivní procesní legitimace (myslitelnosti tvrzení o dotčení právní sféry) hodnotit individuálně, a to především z hlediska předmětu (obsahu) napadené regulace opatření obecné povahy.

[14] Stěžovatel v návrhu uvedl, že se zabývá podporou bezmotorové dopravy. Ke své aktivní procesní legitimaci se i výslovně vyjádřil, a to v části III. návrhu, konkrétně v bodech 10-17. Zde konstatoval, že hned šest jeho členů jsou napadeným opatřením přímo dotčeni na svých právech, neboť přes místa, kterých se napadené opatření týká, jezdí na kole a chodí pěšky. Tím došlo k zásahu do jejich práva na svobodu pohybu, na ochranu zdraví a na bezpečnou dopravu. Aktivní legitimace tak podle něj dána je, neboť lze nepochybně dovodit příčinnou souvislost mezi napadeným opatřením a popsány důsledky. Napadené opatření má nepříznivý vliv na dopravní situaci, která se stala pro cyklisty a chodce nebezpečnější, tudíž nepříznivější. Teplice jsou navíc lázeňským městem, kde se turisté pohybují zejména pěšky, a tak by měla být zohledněna i jejich bezpečnost. A jsou současně malým městem, jehož obyvatelé preferují chůzi a jízdu na kole, což napadené opatření nezohledňuje, a naopak upřednostňuje bez odůvodnění automobily. Závěrem stěžovatel v návrhu citoval závěry rozsudku č. j. 10 As 336/2017 - 46 a dovozoval z něj i svou věcnou legitimaci.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že úkolem krajského soudu bylo nejprve si ujasnit, v čem konkrétně spočívá regulace stanovená napadeným opatřením a následně posoudit, zda výše popsaná tvrzení stěžovatele o možném dotčení práv jeho členů zakládají alespoň myslitelnou možnost zásahu do jejich právní sféry. Teprve za této podmínky bylo možné dospět k závěru o existenci aktivní procesní legitimace k podání návrhu na zrušení napadeného opatření.

[16] Krajský soud se věnoval procesní legitimaci stěžovatele výslovně v bodě 16. napadeného rozsudku. Zde konstatoval, že „navrhovatel je spolkem, který se zabývá

podporou bezmotorové dopravy, jeho členové (označení v návrhu) chodí pěšky a jezdí na kole přes místa, jichž se napadené opatření dotýká, a navrhovatel podal připomínky k návrhu napadeného opatření. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 As 336/2017 - 46, je tedy navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání tohoto návrhu.“ Následně krajský soud vypořádal jednotlivé návrhové námitky stěžovatele. V závěru odůvodnění (body 40. a násl) se krajský soud k posouzení stěžovatelovy legitimace znovu vrátil a teprve na tomto místě blíže vyjasnil povahu napadeného opatření, a tedy stěžovatelovu pozici v řízení o návrhu. Dospěl k závěru, že se požadavky stěžovatele na snížení rychlosti a obousměrný provoz cyklistů, uplatněné v připomínkách, míjejí s podstatou napadeného opatření; chybí tedy příčinná souvislost mezi změnou provedenou napadeným opatřením a právní sférou stěžovatele. Zároveň napadené opatření podle krajského soudu nepřineslo žádnou změnu v dopravní situaci v dotčené oblasti, čímž bylo vyvráceno tvrzení stěžovatele o zásahu do práva na svobodu pohybu a ochranu zdraví a do principu zajištění bezpečnosti účastníků dopravního provozu. Zdůraznil přitom, že prostřednictvím návrhu může stěžovatel hájit pouze svá práva, naopak mu nepřisluší dovolávat se ochrany práv „dalších obyvatel“ či turistů, neboť návrh na zrušení napadeného opatření nelze uplatnit ve veřejném zájmu. Uzavřel proto, že stěžovatelovy námitky se míjejí s obsahem a účinky napadeného opatření, a proto mu nesvědčí aktivní věcná legitimace k jejich uplatnění.

[17] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, to, zda je dotčení práv navrhovatele v určité situaci vůbec myslitelné, závisí nejen na podobě (obsahu) uplatněného tvrzení, ale též (především) na povaze, předmětu a obsahu napadeného opatření obecné povahy. Jinými slovy, napadaná regulace musí mít vztah ke konkrétním právům a povinnostem navrhovatele (stěžovatele).

[18] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že napadeným opatřením odpůrce stanovil místní úpravu provozu na vybraných pozemních komunikacích na území města Teplice. Podstata napadeného opatření pak spočívá konkrétně ve vymezení konkrétních komunikací (či jejich částí), jejichž užití k parkování bude zpoplatněno. V zásadě se jedná o další krok navazující na nařízení obce, které realizovalo zonaci konkrétních pozemních komunikací. Napadeným opatřením nevznikají žádné nové parkovací plochy (na možný úkor chodců či cyklistů), jak se stěžovatel domnívá, neboť se nijak nemění rozsah parkovacích ploch ani způsob parkování a vodorovné dopravní značení zůstává také zachováno. Opatření rovněž neurčuje a ani jiným způsobem nemění způsob dopravy na daných komunikacích.

[19] Nejvyšší správní soud má tak v dané věci za to, že by stěžovatel v návrhu uplatnil tvrzení ohledně možného dotčení právní sféry jeho členů napadeným opatřením, s ohledem na tato jeho tvrzení, a zejména předmět (obsah) napadeného opatření, nemůže být z povahy věci ve svojí právní sféře tímto opatřením dotčen (takové dotčení není myslitelné). Místní úprava provozu stanovená napadeným opatřením totiž nijak nemění dopravní situaci. Postavení cyklistů či chodců se napadeným opatřením nijak nezměnilo, resp. se žádným způsobem nemění podmínky cyklistické nebo pěší dopravy. Tvrzené zhoršení těchto podmínek proto nemůže mít v obsahu napadeného opatření dostatečnou oporu. Mezi regulací zavedenou napadeným opatřením a tvrzeným zásahem do právní sféry stěžovatele tak chybí myslitelná souvislost, která by mohla založit jeho aktivní procesní

pokračování

legitimaci. Pouze pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že v posuzované věci nejde o samotné dopravní značení (jednotlivé značky) a jeho konkrétní umístění, na které se stěžovatel zaměřuje, ale o vymezení územního rozsahu jimi regulovaných ploch. Dopravní značení je pouze nositelem této informace. Nutno dodat, že prostřednictvím připomínek či návrhu ke správnímu soudu nelze požadovat rozšíření předmětu opatření obecné povahy i na další otázky, které neupravuje.

[20] Situace stěžovatele se zásadně skutkově odlišuje od té, kterou se zabýval kasační soud v rozsudku č. j. 10 As 336/2017 - 46. Podstatou dvou opatření obecné povahy přezkoumávaných v daném rozsudku byla **reorganizace dopravního režimu** na území Městské části Praha 8, včetně změn dopravního značení a podmínek cyklistické dopravy. Jednalo se tedy o komplexní změnu provozu na dotčených komunikacích, přičemž tehdejší navrhovatelé namítali zhoršení dopravní situace mimo jiné v podobě rušení a omezování tzv. „cykloobousměrek“. Tím se tato věc významně liší od právě posuzované situace, neboť podstata nyní napadeného opatření nespočívala v celkové (ani alespoň v částečné) proměně dopravní situace jako takové, ale pouze ve vymezení zón placeného stání pro automobily. Nedochozí tedy k žádnému dotčení stávajících komunikací určených pro chodce či cyklisty, ale pouze ke stanovení úseků, na nichž bude parkování podléhat režimu placeného stání, což nijak nezasahuje do organizace pěší či cyklistické dopravy.

[21] Krajský soud sice stěžovateli s odkazem na rozsudek č. j. 10 As 336/2017 - 46 přiznal procesní legitimaci, z odůvodnění obsaženého v bodě 16. napadeného rozsudku je však zřejmé, že krajský soud posuzoval dotčení jeho práv primárně z pohledu existence místního vztahu stěžovatele k regulované lokalitě (srov. zmíněný rozsudek č. j. 10 As 336/2017 - 46, bod 20), aniž by se blíže zabýval povahou napadeného opatření. To krajský soud učinil v závěru odůvodnění, když konstatoval, že se návrhové námitky míjely s podstatou napadeného opatření. Takové závěry však ve skutečnosti vylučují již samotnou existenci aktivní procesní legitimace. Jestliže totiž krajský soud dospěl k závěru, že tvrzené dotčení práv nemůže být vzhledem k povaze napadeného opatření vůbec vyvoláno, měl návrh odmítnout, nikoliv jej věcně projednat.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Lze proto uzavřít, že stěžovatel nevznnesl dostatečně určité, logicky konzistentní a vzhledem k obsahu napadeného opatření myslitelné tvrzení o možnosti zásahu do své právní sféry. Z návrhových tvrzení a z povahy věci je naopak zjevné, že stěžovatel nemůže být napadeným opatřením dotčen ve své právní sféře. Napadené opatření totiž nijak nezasahuje do cyklistické dopravy, pohybu chodců a pokud jde o tvrzené možné dotčení práv turistů či jiných osob, stěžovateli nepřísluší hájit jejich práva, neboť návrh na zrušení opatření obecné povahy neslouží k ochraně veřejného zájmu ani práv třetích osob, nýbrž k ochraně vlastních veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.).

[23] Na základě shora uvedeného tak Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, který návrh věcně projednal, ač jej měl odmítnout. Důvody pro odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. byly dány již v řízení před krajským soudem, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl zároveň o jeho odmítnutí (§ 110 odst. 1 věta první za středníkem s. ř. s.).

[24] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně rozhodne o odmítnutí žaloby (návrhu), je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o návrhu a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v takovém případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98). V daném případě bylo o náhradě nákladů rozhodnuto dle § 60 odst. 3 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta (zde návrh na zrušení opatření obecné povahy). Zaplacený soudní poplatek za návrh ani za kasační stížnost Nejvyšší správní soud v takovém případě nevrací (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 4 Azs 187/2020 - 49, č. 4263/2021 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu